

Tak vám tak ležím a přemýšlím. Třeba o tom, proč ten kámen tlačí do zad, nebo jak je strašně moc prima, že už je tady konečně jaro.

Najednou to zničehonic přišlo, přesněji řečeno – přišla.

Po louce kráčela, jakoby se vznášela, krásná víla oděná pouze do květů. Z jedné strany se k ní lísal statný divočák s něžným výrazem v očích, z druhé malý srneček, a za ní cupital ježek.

Bělásky, žlutásky a různé babočky třepotající se jí na ramenou jsem radši ani nepočítal. Než jsem se stačil vzpamatovat, tak ta nadpozemská krása byla pryč, jen tráva na louce byla hned zelenější, vítr začal vát od jihu a na modré obloze se objevily první vlaštovky.

Nahoře v březovém háji se znenadání ozvala veselá melodie hraná na flétnu a smějící se dívku provázelo chlupaté stvoření s rohamy. Na chvíli se zastavilo, zahrálo pár tónů, zavýsklo a zmizelo za houštím, odkud se ozývalo volání.

Jsem trochu překvapen. Pana i s flétnou bych tu nečekal.

Ale co, je přece...

Někdo mě zatahal lehce za vlasy a přerušil tak myšlenkový pochod, který mi táhnul hlavou.

Otočím se a co nevidím. Štíhlá blondáta pěknice.

Chvíli se jen tak na sebe koukáme, ona se jen významně usmívá. Trvalo to dlouho. Pak vstáváme a ruku v ruce jdeme k lesu, na jehož okraji najednou cítím mírnou nejistotu.

Zastavil jsem se a ona se jen tázavě dívá. Vzápětí však vidím v jejích očích záblesk pochopení. Usmála se a kde se vzala, tu se vzala v její ručce malá černá hůlka. Otočila se na podpatku kolem dokola, nádhera jejích blond vlasů prosvětlila okolí, a tou hůlkou mávla ke statnému smrku, na jehož kmeni se v záplavě kopretin padajících odnikud nikam objevil on.

Ten, který tě nikdy nenechá na holičkách a je ti vždy k službám.

Přistupuji pomalu k němu, v kapse lovím poslední desetikorunu, kterou vhazuju do otvoru pro mince. Potom jen tahám shora dolů páčkou a do ruky mi padá malá, nenápadná krabička se dvěma preservativy.

Tváří se nevinně, ale to je jen naoko. Nemůžou se totiž, stejně jako já, dočkat.

No a co se divíte? Je přece jaro!